

мява върху пѣтниците. Бенковски и отецъ Кирилъ падатъ убити, Стефо бива уловенъ, а Захарий Стояновъ падналъ отъ мостчето въ рѣката, сполучи да избѣга и се укрие въ гората. Турцитѣ взели дре-

Бенковски на рѣка Костиня.

хитѣ на войводата, самурения му калпакъ съ пауновото перо и кръста. Следъ това тѣ отсекли хубавата му глава, която забучили на единъ колъ и я дали на единъ колибаръ да я носи до Тетевенъ. Съ голѣма гордостъ и хвалби турцитѣ пренасяли главата върху кола отъ село на село и презъ Орхане я занесли въ София.

По пѣтя българското население било изкарвано на сила да види главата на Бенковски. При посрещането турцитѣ злобно и съ присмѣхъ думали на българитѣ: ето вашия силенъ и славенъ царь! Кланяйте му се!

Нещастнитѣ раи треперѣли, угъвали се подъ камшика на грознитѣ башибозуци и мълчели.

Главата на Бенковски бѣ занесена въ Софийския воененъ сждъ. Държана бѣ тамъ нѣколко време и дадена на единъ бѣлг. свещеникъ. Последниятъ я занесълъ и погребалъ въ гробищата на мѣстото, на което се намира сега Окръжната палата.

Бенковски и неговитѣ храбри другари загинаха, но България следъ една година биде освободена